

Csillagos csillag

*én nem tudtam hogy
 magos kősziklának oldalában nyílik a szerelem-
 orvososság
 hogy megrakják a tüzet
 mégis elaluszik
 hogy sej rózsza rózsza ékes vagy
 hajnali csillag fényes vagy
 hogy béres vagyok béres
 béresnek szegődtem
 hogy két fekete göndör bajú
 lovam vagyon hogy
 fölülről fúj az őszi szél
 hogy márványkőből márványkőből van a tiszta feneke
 hogy lányok ülnek a toronyban
 aranykoszorúban
 hogy gyere ki te gyöngyvirág
 mert feljött a holdvilág jaj
 hogy besenyei kertek alatt
 folyik a szerelem-patak
 hogy száraz a bokor a tetőn
 elhagyott az én szeretőm
 vagy kimentem a hegyre lenéztem a völgybe
 ott láttam egy asztalt búval megterítve vagy erdő
 nincsen zöld ág nélkül
 az én szívem bánat nélkül
 vagy jaj de szépen muzsikálnak zöld erdőben
 a buszárnak hogy kiszáradt a bodzafa
 hol hálunk az éjszaka
 hogy de szépen szól a cimbalom vagy
 víz alá víz a malom alá víz
 hajtja a malmot ibajlá
 vagy a szántói hires utca
 cimbalommal van kirakva
 valabányszor végigmegyek rajta
 nótát ver a csizmám sarka
 és a többi százat és még ezret
 nem tudtam és megrémültem
 tőlük és megvakultam és újra
 láttam és zengett a fülem
 és csattogott a nyelvem*

*a fejem röpült vissza ázsiába
az idő tölgyfájához a szív
kezdetéhez harangok bronzához
magyarázkodtak a harangok beszéltek a citerák
táncoltak mellemben a bőgők dobok
legények leányok és lehajtottam
a fejem ekkora áldástól
és fölemeltem agancsom torkomat
kitátva fényt lövellt
a csillagos csillag*

Vérszilvafák

(Megjegyzés: májusi vérszilvafák szegélyezte lépcsőn ereszkedtem lefelé,
s akkor jutott eszembe diákkori, féloroszos szerelmem)

*Cseljabinszki szerelmem,
sorsot kéne cserélnem*

*mindjárt. Faj, hogy hallgattam!
Akácok pagonyokban*

*veled, csak hogy újra élj.
Hogy zúg a haraszi szél!*

*tebeneket őriztünk,
bíbic-karéj fölöttünk.*

*Vérszilvafás utadat
nem te jártad, mint a vak,*

*Az időt így szőtte át
csoda-szomjad és a vágy,*

*inkább irigy köd-kezek
bántak hóhérul veled.*

*hogy legyen még gazdagabb
a sejt koponyád alatt.*

*Betegséged ostorát
csak az emelhetted rád,*

*Minden forma s annyi rajz
s élet, amennyit akarsz.*

*ki turjánok, nád között
sem értette örömd.*

*Hogy mentél el? Nem tudom.
Az vagy, ki ravatalon*

*Nem bírta a mosolyod,
ha különös mondatok*

*feküdt rózsák tövisén,
vagy most ez a pusztas fény,*

*vágtattak át verseken,
s el is mesélt nekem*

*égszakadó pillanat
nagy vérszilvafák alatt?*

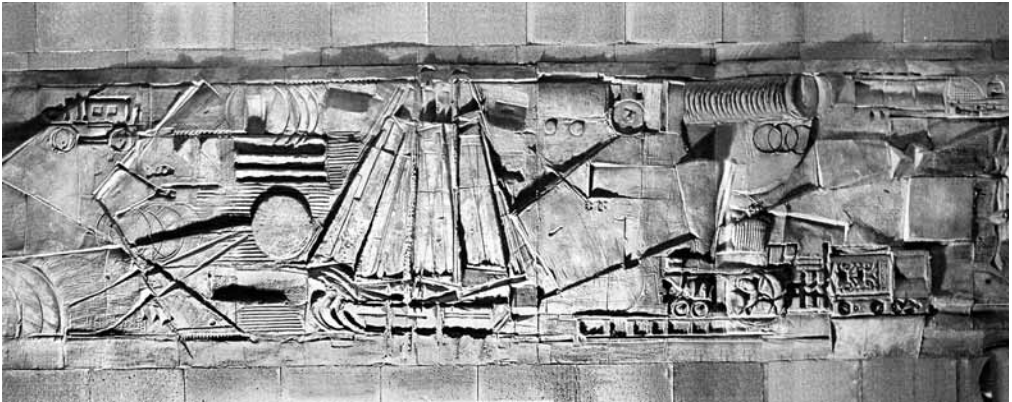
Hogy vérem versemmel...

*Habzik a ringlófa,
hogy magot teremjen,
én is a béjasabb
szavakért öregszem.*

*Hogy vérem versemmel
egy patakot folyjon,
úgy verjen a szívem,
már bölcsőbbik módon.*

*Minél sárgábban száll
férfi-időm boldja,
annál könnyebb nézmem
csont-növő koromra.*

*Öregségben a vers
bej, gazdagabban szól,
s könyveim utóján
megválok magamtól.*

A Közlekedési Múzeum domborműve

TÖRNAI JÓZSEF (1927) Budapesten élő költő, író, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. Legutóbbi kötete: *A második eljövétel*. Műfordítások a világ költészetéből (2010).